

Norges Unge Katolikker
LIDELSE

Bilder: Irene Bautista

- 4 Juniorleir
- 6 Temaartikkel 1: Det ondes problem
- 8 Intervju med nuks nye generalsekretær
- 10 Q prest: sjelesorg
- 12 Polsk artikkel
- 14 WYD- collage
- 16 LM og Ministrant-NM
- 18 4 på gata om WYD
- 20 Temaartikkel 2: Lidelsens verdi
- 22 Vitnesbyrd
- 24 Nyheter i Q
- 26 Kateketisk spalte
- 28 KUT: hvordan lindrer kirken lidelsen i verden
- 30 Qltur: Christina Grimmie
- 31 Helgen: Maria Goretti

Pioner

Redaksjonen

Redaktør
Caroline
Belaunde
Brynsrud

Ungdomsprest
Khiem Duc
Nguyen

Journalist
Susanne
Tande

Journalist
Victoria
Oftestad

Layout
Karol
Michalczuk

Journalist
Alexander
Kopperud

Journalist
Cecilia
Bruce

Journalist
Kim Anh
Le

Journalist
Odin Fredrik
Rustad

Leder

Bilde: Mathias Ledum

Kjære leser!

Utgaven av Q du nå har mellom hendene tar for seg et viktig men vanskelig tema: lidelse. Gjennom temaartikler, vitnesbyrd og andre bidrag vil vi ta opp spørsmål som du sikkert har tenkt på før: hvorfor er det lidelse i verden? Kan ikke Gud bare stoppe all lidelsen? Og finnes

det i det hele tatt noe godt i det som er vondt?

Vi har ikke valgt dette som tema for å gjøre deg deppa; tvert imot! Det vi ønsker at du sitter igjen med i det du leser ut siste siden er en følelse av positivitet; av at det finnes et stort håp selvom det er vonde ting i verden, og at Guds kjærlighet alltid vil være ster-

kest og størst, uansett hvor mye plass det onde tar.

For å unngå at bladet blir for tungt har vi tatt med masse morsomme godbiter for å lyse det opp: tips til Halloween kostymer, WYD-collage, minner fra juniorleir og mye mer!

Q-klem,
Caroline

Q – Katolsk Ungdom # 3 2016

Målsetting:

Q – Katolsk Ungdom er et blad skrevet av og for unge katolikker i Norge, utgitt av NUK. Bladets målsetting er å virke som et forum for bevisstgjøring i katolsk tro. Det skal gis et klart bilde av Kirken og dens lære, og fordype seg i emner som opptar ungdom i dag. Q skal gjenspeile NUKs aktivitet, bidra til å styrke de unges tilhørighet til den katolske Kirke, og være en hjelp til å knytte de flernasjonale grupper sammen.

Adresse:

Akersveien 16a
0177 Oslo

Epost: q@nuk.no

Konto: 3000 16 91399

Utgiver:

Norges Unge Katolikker
Akersveien 16a
0177 Oslo

Telefon: 23 21 95 40

Fax: 23 21 95 43

Epost: nuk@nuk.no

Web: www.nuk.no

Trykk: Krona Trykk

Opplag: 1400

Utgivelse:

Q – Katolsk Ungdom kommer ut 4 ganger i året, og er rettet mot katolsk ungdom i alderen 13 – 18 år. Bladet sendes kun til betalende medlemmer i NUK.

Ansvar: Redaksjonen setter pris på leserbrev og artikler. Meninger fremsatt i disse står for forfatterens eget regning. Oppgi alltid navn og adresse, og send gjerne med bilde. Ønsker du å være anonym på trykk, godtas som regel dette.

NUK: Norges Unge Katolikker (NUK) er en sammenslutning av katolske barne- og ungdomslag som har sitt utspring i de katolske menighetene i Norge. Organisasjonen er partipolitisk uavhengig. NUK skal være for alle katolikker i Norge, og bygger på grunnpillarene TRO, FELLESSKAP og HANDLING.

Bidragstere

Olav Rustad
Magdalena Wator
Anja Zawadzka Persvold
Esmeralda C. Pérez
Ludvig Lorentz Stefan Hareide
Elena Cecilia Hjertø
Monika Simonsen

Aroran Philip
Hanna Hareide
Mathias Mangune Ledum
Camilla Cselenyi
Camilla Lucia Ramse
Patrick Konopski

Forsidebilde
NUKs bildearkiv

Juniorleir

7. juli dro bussen fra Oslo sentrum til leirparadiset Mariaholm. Jeg heter Olav og er 14 år. Jeg har vært på juniorleir to ganger med NUK. Begge gangene har vært veldig vellykket!

Jeg må innrømme at før jeg dro på leir for første gang så ville jeg egentlig ikke dra, men jeg forandra mening med en gang jeg ankom leiren. Jeg ville jo ikke innrømme for foreldrene mine at jeg hadde tatt feil, så jeg lata litt som om det var kjedelig, men de hørte det på stemmen min at jeg hadde det gøy.

Mariaholm har en veldig fin balanse mellom læring og det å ha det gøy. Vi hadde en halvtime hver dag med temaøkt, hvor lederne byttet på å snakke om noe som bygget seg opp til noe større.

Leiren hadde også masse leker som gjorde at vi kom nærmere hverandre. Vi ble delt inn i forskjellige konkurransegrupper med blå, grønn, gul..etc og i år var det ikke bare en gruppe som dominerte, men overraskende nok vant alle gruppene noe.

En tradisjon på Mariaholm er den berømte vannkrigen. Du blir kliss våt, og du vet aldri når det er fordi lederne sier ingenting. I år så latet de som om vi skulle feire en helgen, så vi gikk vi bort til statuen av henne i hagen. Da vi kom fram til statuen sa Pater Khiem: «La oss ha 5 minutter med stillhet.» To minutter senere, når alle fortsatt hadde øynene lukket, kom alle lederne og spylte oss ned med vann fra bøtter, flasker og vannslanger. Helt klart ett av mange gode minner fra leiren!

Kapellet var også et sted vi tilbragte mye tid. Vi møttes til felles morgenbønn, messe og kveldsbønn. Stunder som dette ga et fint avbrekk, hvor man fikk tid til å be og til å tenke.

Jeg gleder meg til juniorleir neste år!

Tekst: Olav Rustad

Det ondes problem

Kristne, de som har sin tro i Jesus Kristus lever i et bevisst forhold til den levende Gud. Vi snakker om den «levende Gud» fordi alle gode ting kommer fra Gud, og fordi mange av disse «tingene» er levende kan vi altså snakke om at Gud viser seg på en levende måte. Gud er også allmektig, og derfor hender det at troende og ikke-troende kan lure på hvordan det er mulig at en levende og allmektig Gud ikke tar affære mot slikt som jordskjelvet i Italia, som nå nylig tok livet av flere hundre mennesker.

Denne verden ble skapt i godhet, Guds godhet. Men mennesket lever ikke lenger i perfekt harmoni med naturen. Og naturen er heller ikke nøytral, den er brutal. Kristne skal ikke forsøke å formidle til andre et bilde av Gud som skulle tilsi at han tar vekk alt ondt og forandrer måten denne siden av verden fungerer på.

Dette er viktig å forstå, fordi både det onde (IS) og det brutale fra været av godhet (jordskjelvet i

Italia) er hva Gud sendte sin sønn til jorden for at mennesker skulle forstå som noe under Gud. «Mitt rike er ikke av denne verden.»

Verdens grusomheter forklarer på en måte vårt behov for nåden.

Noen ateister tror at det er vanskelig for kristne å forklare hvordan en god og allmektig Gud kan ha skapt verden, hvis denne verden er et sted hvor meningsløs død i trafikken finner sted. Men dersom det var slik at håp for menneskene bare eksisterer

så lenge de er i live, da ville det være svært tåpelig av Gud å eksistere. Men det er dét ateister forsøker å få deg til å tro når de begynner å snakke om «det ondes problem». Det er å anta at alt håp er ute dersom man dør. Den antagelsen er det motsatte av den kristne tro.

I lys av dette kan vi forstå at vår kristne tro er en over-naturlig tro.

Gud griper ikke inn, for Han har allerede grepet inn.

Tekst: Odin Rustad

ONDSKAP

DØD
SUET
KATASTROFE

KRIG
LIDELSE
SYKDOM

Engasjert, interessert og fotballfrustrert

-Intervju med Henrik Greve, NUKs nye generalsekretær

Jeg sitter på NUK-kontoret for å ta en hyggelig prat med Henrik Emil Greve. Foran meg sitter den nye generalsekretæren og smiler. «Er du alltid så blid?» spør jeg. «Ja, jeg prøver å være positiv og optimistisk!» svarer han.

28 år gamle Henrik begynte i stillingen som generalsekretær 1. august. Det er en helt nyopprettet stilling, så jeg lurer på hva den egentlig innebærer. «Kort fortalt er generalsekretæren lederen for de som jobber på NUK-kontoret,» svarer Henrik. «Du kan sammenliknedet med bedrifter der du ofte har en daglig leder som styrer butikken fra dag til dag, og så styremedlemmer som trekker de lange linjene og representerer eierne. Så i NUK er det Joakim Ramse som er sjefen for styret, kalt arbeidsutvalget (AUV), og jeg som er leder for

kontoret. Jeg styrer da den daglige driften på kontoret, også er det AUV som styrer NUK i de lange linjene mellom landsstyremøtene og landsmøtet.»

«Apropos LM,» fortsetter jeg ivrig, «du var nettopp på ditt første landsstyremøte som generalsekretær. Har du vært med på LM før?» «Ja, en gang for mange, mange år siden, i år to tusen og-». Han må tenke seg om. «År to tusen og lenge-siden. Over ti år siden.»

Jeg lurer på hvilke inntrykk Stavanger-oppvokste Henrik fikk den forrige gangen han deltok på landsstyremøtet. «Jeg husker at det var veldig høytidelig,» begynner han. «Det var faktisk jeg og Joakim Ramse som representerte SKUF, og vi hadde inntrykk av at dette var veldig høytidelig, det er jo organisasjonens høyeste or-

gan. Så vi bestemte oss for å møte opp i dress på landsmøtet.» Jeg må le litt. Henrik fortsetter lattermildt: «vi var litt overdressed, kan du si. Det er mange som har sagt til meg i ettertid at 'Åja, det er du og Ramse som kom som begravellesagenter på landsmøtet'». Han smiler av minnet mens han rister på hodet.

” **Hvis du har lyst til noe spesielt, så må du ta en sjans og prøve.**

Jeg skifter tema litt og spør: «Har du noen fritidsinteresser?» Han smiler og ser ut av vinduet mens han tenker. «Jeg har alltid vært engasjert i Kirken. I Stavanger holdt jeg på med konfirmandundervisning blant annet, og hjalp til med unge voksne. Jeg har

brukt mye tid på diverse NUK-lokallag, vært med på masse påskeleirer og WYD et par ganger.»

«Ellers er jeg glad i fotball. Det er bare så trist at jeg er født i Stavanger og må heie på Viking, som ikke har vunnet serien siden 1991 eller cupen siden 2001.» Henrik sukker før han fortsetter, «også er jeg norsk, og må heie på det norske landslaget som tapte 3-0 mot Tyskland nå på søndag! Det er et hardt liv, fotballmessig» sier han med et smil.

Henrik forteller at han også er veldig glad i quiz. «Jeg kan masse unyttig allmennkunnskap, som jeg kan få glede av på quiz. Ellers er det sjeldent man har bruk for den. Men det er kanskje det som er fordelen med å ha en generell utdannelse: å kunne litt om mye istedenfor mye om litt.»

Henrik Greve

Jeg er mer nysgjerrig på utdannelsen til Henrik, og han utdyper. «Rett etter videregående begynte jeg på Europastudier i Bergen, og tok bachelor. Jeg dro også på utveksling til Krakow, og anbefaler alle å dra på utveksling! Etter

//

Det er veldig fint at katolikker er engasjert både i politikk og kultur.

bacheloren hadde jeg et litt ufrivillig år i garden i Oslo, men det var greit nok, og interessant på mange måter. Etter det året tok jeg master i sammenhengende politikk i Bergen.»

Jeg legger merke til at Henrik har bodd mange steder, men nå har han altså flyttet til Oslo for jobben som generalsekretær. Her håper han at han kan bidra til at flere tar del i fellesskapet i NUK, og gleder seg til å samarbeide med AUV om å

nå ut til flere medlemmer og få flere ungdommer til å delta i lokalt og på leirer.

Avslutningsvis lurer jeg på om Henrik har du noe livserfaring eller tips å dele. Han trenger ikke noe betenkningstid, men svarer med en gang: «Tipset mitt må nesten være at man må gjøre noe man syns er interessant. Hvis du har lyst til noe spesielt, så må du ta en sjans og prøve. Gjør det! Ikke gjør det du føler er forventet av deg. Det er vik-

tig trivselsmessig, men også det å lære og bli flink i noe krever at man er engasjert og interessert.»

«Og apropos engasjert,» fortsetter han helt på tampen. «Det å engasjere seg, enten i Kirken eller NUK, men også i andre organisasjoner, tror jeg er veldig viktig. Det er veldig fint at katolikker er engasjert både i politikk og kultur.»

Tekst og bilde:
Susanne Tande

Qprest

Gud - fyrtårn i mørket

Mange har hørt ordet "sjelesorg", men setter samtidig spørsmåltegn ved hva begrepet betyr. Hva denne tjenesten innebærer for prestene, ønsker jeg å utdype i denne artikkelen.

Vanskelige tider

Ingen av oss går gjennom livet kun med gode dager. De vonde dagene gir dype sår som tar tid å lege. I barndommen får vi dem gjennom familie eller skole; i tenåringsalder kan det skyldes vennereks eller samfunnet; og i voksenalder kan de dukke opp ved overgangsalderen. Når dette skjer, ønsker vi å finne noen som vi kan tiltro våre mest intime tanker og følelser. Men hvordan finner vi slike personer?

I vårt samfunn tilbyr flere organisasjoner gratis bistand ved å ringe dem og man får mulighet til å være anonym. De er der og lytter til hva den trengende har på hjertet.

Om man i tillegg ønsker mer støtte, er det mulig å møte opp og be om veiledning og råd. I skolesammenheng finnes det slike tilbud fra helsesøster og rådgiver. Og naturligvis kan man oppsøke psykolog eller psykiater i vanskelige situasjoner. De sistnevnte koster vanligvis mye penger.

I Kirken har dette tilbudet alltid vært tilgjengelig for de troende. I Bibelen kan vi se at Jesus oppsøker de syke og trengende for å tilby dem helbredelse, både på legeme og sjel. Han sier: "De er ikke de friske som trenger lege, men de syke" (Luk 5,31).

Helbredelse

Vi er klar over at visse sykdommer lett kan gøres noe med. Når vi er småforkjølet, tar vi en paracet og blir som oftest bedre dagen etter. Men det finnes alvorlige sykdommer som hjertesvikt eller kreft, og de trenger vi hjelp til å bli

friske fra. Det nytter ikke å prøve å kurere hjerne-slag ved å gå til et apotek og kjøpe en tilfeldig medisin. Årsaken til at visse medisiner er reseptpliktige, er for å hindre en i å skade seg selv når personen ikke er sikker på hva som virkelig trengs. Kun lege kan gi den riktige resept til pasienten.

Når sykdommer er synlige fysisk, vil ikke de fleste av oss fornekte deres symptomer og gode tiltak er viktig. Hva med de sykdommene som ligger på det mentale, psykiske eller sjellege plan? Er det da enkelt å innrømme at noe ikke er helt i orden med oss? Og hvordan kan vi finne den riktige medisinen når det inntreffer?

Ordet psyke er fra latin og betyr "ånd, sjel". Dette betyr at en psykolog er en som hjelper andre til å se bortfor den fysiske tilstand. Prester har en lignende oppgave i sjelesorgen. Ordet sorg kommer fra begrepet

omsorg. Å gi sjelesorg betyr intet annet enn å vise omsorg for sjelen. Likevel er det viktig å understreke at prester ikke er psykologer, unntatt dem som har fått utdanning i det. Hva innebærer så sjelesorg for prestene? De hjelper de troende å finne Guds nærvær i sine lidelser, å bære dem med Ham og at Han alene kan gi helbredelse.

”

(...)en psykolog er en som hjelper andre til å se bortfor den fysiske tilstand. Prester har en lignende oppgave i sjelesorgen.

Oppfordring

Som nevnt tidligere, finnes det alvorlige syk-

dommer som vi står maktesløse overfor. I slike stunder er det klokt å oppsøke lege for behandling. Å forsinke behandling gjør at sykdommen blir alvorligere og til slutt kan det bli for sent.

Når vi blir syke, er det opp til hver enkelt å velge om han eller hun vil gå til legevakten. Legen går vanligvis ikke til de syke, men omvendt. Om de en gang iblant må gå til sine pasienter, er det først og fremst de syke som har tillatt legen å gjøre det. I Bibelen ser vi Jesus oppsøke de syke og helbreder dem. Noen ganger måtte han vente tålmodig på den sykes initiativ om å komme til ham slik som vi hører i lignelsen om den bortkomne sønnen. Om faren hadde gått og lett etter sin sønn, ville sønnen ha avslått hjelpen av forskjellige grunner. Har ikke alle vi avslått støtte fra andre fordi vi blir flaue av våre egne problemer? Vi klarer

ikke å åpne oss opp for andre fordi vi er redde for å tape ansikt, eller når egoet blir for stort.

”
**Han (Gud)
alene kan gi
helbredelse**

Dette opplever prestene ofte. Med lang erfaring kan en lege fort gjenkjenne symptomer når noen er syke. Som sjelesørgere ser prester også vanligvis fort hva folk lider av. Når de viser omsorg, tilbyr sjelesorg, finner mange det vanskelig å ta imot hjelp. Prester står ofte maktesløse og ser dem lide videre. Lignende er det med skriftemål. Prester tilbyr skriftemål, men de kan ikke påtvinge noen å skrifte. Det er et fritt valg som må tas av vedkommende. Det prester kan gjøre, er å vente i tålmodighet.

Til syvende og sist trenger vi umåtelig mot og ydmykhet til å innrøm-

me at visse ting ikke kan fikses på egen hånd. Sjelesorg er av den grunn en gylden mulighet å komme gjennom lidelse i vanskelige tider med støtte fra Gud og medmennesker.

Tekst: p. Khiem Duc
Nguyen

Polsk artikkel

W tym wydaniu Magazynu Q zajmujemy się tematem cierpienia.

To bardzo trudne zagadnienie zarówno do zrozumienia, jak i do przeżycia. Jest wiele oblicz cierpienia, z którym spotykamy się w naszym codziennym życiu.

Często cierpimy w samotności, bo nie zostaliśmy zrozumiani, bo nasze uczucia są tak głębokie i osobiste, że nawet trudno o tym z kimś porozmawiać. Emocje, których doświadczamy każdego dnia świadczą o naszym człowieczeństwie. Śmiejemy się oglądając zabawną komedię i wzruszamy się na widok smutku. Czasem wystarczy, że przypomnimy sobie o czymś bolesnym, a łzy same napływają nam do oczu.

Z obrazem cierpienia nieodłącznie wiąże się poczucie nadziei. Wie-

rzemy, że coś co nam sprawia przykrość wkrótce się skończy i zostanie zastąpione uczuciem szczęścia. Nadzieja daje nam siłę na przetrwanie nawet najgorszych momentów.

Czasami jednak brak nam nadziei i czujemy się całkowicie zagubieni. Co zrobić, gdy problem, z jakim się stykamy wydaje się tak duży, że nikt nie jest w stanie nam pomóc, nikt nie jest w stanie nas zrozumieć. To nasze myślenie „po ludzku”. Bóg wkracza w nasze życie niepostrzeżenie, ale musimy pamiętać, że On tam jest, czuwa i widzi, co przeżywamy. To trudne, by całkowicie zaufać Bogu, wymaga naszego czasu i pracy. Czasami możemy nawet wątpić i zadajemy sobie pytanie, dlaczego właśnie my jesteśmy tak doświadczani? Ale tak naprawdę, to są wątpliwości, na które tylko Najwyższy zna odpowiedzi. To On wie doskonale, jak dużo jesteśmy w stanie znieść i jak wiele jesteśmy w stanie pokonać, po to tylko, by dojść do

szczęścia i pokonać cierpienie, którym jesteśmy otoczeni. Dlaczego Bóg pozwala na tyle cierpienia na świecie? Tylko On wie w swojej nieskończonej wiedzy nad wszystkimi i wszystkim, a naszym zadaniem jest pamiętać o tym. Choć trudno jest nam to zrozumieć, nawet jest to dla nas niemożliwe, to zdaje się, że właśnie w takich momentach na ścieżkach świata pojawiają się osoby, które udowadniają nam, że wiara czyni cuda, że cierpienie związane z uczuciami, z niedostatkiem, czy chorobą jest cennym doświadczeniem.

To On jest metodą na pokonanie trudów życia, bo to On jest niezmierny i pełen miłości dla swoich dzieł.

W pierwszą niedzielę września tego roku papież Franciszek dokonał kanonizacji (ogłoszenia świętym Kościoła katolickiego) błogosławionej Matki Teresy z Kalkuty. Spójrzmy na jej drogę życia. Drogę, na którą postawił ją Bóg, a która wiodła przez cierpienie

innych. Matka Teresa z Kalkuty potrafiła w cudowny sposób dostrzec cierpienie u każdego potrzebującego, umiała pochylić się nad nim i ofiarować pomoc i ulgę. Nie było dla niej istotne, do jakiego kościoła osoba należała. Matka Teresa w każdym widziała Jezusa, niezależnie od wiary, pochodzenia, statusu majątkowego. Tak jak Jezus naucza na kartach Ewangelii według świętego Mateusza (25, 31-46): Bo byłem głodny, a daliście Mi jeść; byłem spragniony, a daliście Mi pić; byłem przybyszem, a przyjęliście Mnie; byłem nagi, a przyodzialiście Mnie; byłem chory, a odwiedziliście Mnie; byłem w więzieniu, a przyszliście do Mnie". (...) Zaprawdę, powiadam wam: Wszystko, co uczyniliście jednemu z tych braci moich najmniejszych, Mnieście uczynili.

Tak właśnie święta Matka Teresa widziała Jezusa. Każdy potrzebujący opieki, czy ze względu na biedę, czy cierpienie fizyczne, zo-

stał zauważony przez świętą.

Święta siostra długo pracowała sama wśród slumsów, na obrzeżach Kalkuty, gdzie dzieliła swoje obowiązki na naukę i opiekę nad dziećmi oraz pomagając cierpiącym, często umierającym ludziom. Z czasem dołączyły do niej inne kobiety, które na jej wzór ubierały się w białe sari z niebieskim obramowaniem. W roku 1950 papież

Pius XII zatwierdził regułę Zgromadzenia Misjonarek Miłości. W dekrete mianującym zgromadzenie czytamy: Osoby wstępujące do niniejszego instytutu postanawiają poświęcić się niestrudzonemu wyszukiwaniu w miastach i wioskach, nawet w najędzniejszych okolicach, ludzi najuboższych, opuszczonych, chorych, kalekich, umierających; wytrwałej trosce o

nich i nauczaniu wiary chrześcijańskiej, jak też żarliwym staraniem, by ich nawrócić i uświęcić (...).

Tak właśnie do cierpienia podchodziła święta Matka Teresa. Choć była osobą niezmiernie popularną na całym świecie, zawsze uniżenie oddawała się pracy wśród najbardziej potrzebujących. Często widzimy jej fotografie w czasie wykonywanych codzien-

nych obowiązków i to co zawsze jest dla mnie piękne, to jak wygląda na nich Święta. Zawsze wydawała się być pełną skupienia, uwagi, ale też współczucia i miłości wynikającej z jej ogromnej wiary w Boga, którego ona widziała w każdym napotkanym człowieku.

Tekst: Magdalena Wator
Bilde: Wikimedia Commons

Det er så stille på bus- sen, så tomt i gatene. Etter to uker på verdens største festival, kan overgangen til hverdagen bli brutal. Jeg var med Norges Unge Katolikkers pilegrimstur til verdensungdomsdagene i Kraków. Den første uka i Polen bodde vi i vertsmenigheter i bispedømmet Tarnów, og er det én ting vi alle var enige om: polsk gjestfrihet er uslåelig! For mange av oss var møtet med en helkattolsk landsby noe nytt, det satte preg på oss at de fleste innbyggerne, unge og gamle, var så ivrig engasjerte i det frivillige arbeidet i menigheten, og hvordan det å være praktiserende kristen er en helt naturlig del av samfunnet.

Den siste uka tilbragte vi i Krakow; nå begynte verdensungdomsdagene på ordentlig. Vi hadde katekese på formiddagene, og

om ettermiddagene dro vi i grupper på seks-sju stykker inn til Kraków, hvor vi deltok på felles program, gudstjenester, hadde måltider og ble kjent med pilegrimer fra andre land. Krakóws gater var fylt med sang og dans og flere hundre tusen pilegrimer, gamlebyen følte ikke gammel, men ung.

Jeg var på legebesøk med noen som hadde vondt, og sykepleieren sa «legg smerten i Guds hender». Jeg ble rørt av den nære forbindelsen mellom hverdagens tyngde og det å søke hjelp hos Gud.

Midt i blant folkemengden på WYD, kan det være uforståelig hva i alle dager som kan binde sammen over to millioner mennesker. Vi vandret på pilegrimstur til Campus Misericordiae – en

stor gresslette utenfor Kraków, hvor vi hadde aftenbønn og sakramentsandakt på lørdag, overnattet, og feiret messe sammen med pave Frans på søndagen. Under aftenbønnen tente vi alle lys. Stillheten og roen senket seg over gressletten, mørket ble gradvis opplyst av tusenvis av stearinlys – pilegrimer knelende mot Kristus under sakramentstilbedelsen, vi var slitne og skjøre, men forenet av felles-

skapet. På søndagens pavemesse var det glovarmt, alle ønsket og ba om at det skulle komme regn. Med én gang messen var ferdig, begynte det å høl-jeregne!

Nå, når jeg går igjennom Oslos stille gater, smiler jeg for meg selv og tenker tilbake på disse utrolige, velsignede ukene i Polen.

Tekst: Anja Zawadzka Persvold.

Redigert av Caroline Belaunde Brynsrud

Landsmøtet 2016

Tekst: Esmeralda C. Pérez

Helgen 2.-4. oktober var NUKs landsmøte på Mariaholm. Rundt førti deltagere møtte opp for å vurdere foregående år, og bestemme kursen for neste. Blant sakene som sto på agendaen var valg av adventsaksjons-tema 2017, forslag til aktiviteter for året, diskusjon rundt en eventuell ny Adoremus-utgave og valg av nye distriktsrepresentanter.

I løpet av helgen ble det også valgt et nytt arbeidsutvalg og ny leder for NUK. Valgkomitéen har jobbet lenge med å lage en innstilling til AUV som skal styre NUK – alle i komitéens innstilling ble valgt inn, i tillegg til et benkeforslag som kom helt på tampen. Etter et vel overstått valg og et splitter nytt arbeidsutvalg og leder, brøt landsmøtet ut i jubel og applaus. Entusiasmen var midlertidig ikke like stor da neste sak var valg av revisor og ny valgkomité, men da dette var gjort var vi ferdige, og landsmøtet 2016 ble hevet.

Dette er det første LM jeg har vært på, og jeg visste ikke helt hva jeg sa ja til da jeg ble spurt om å være møtevert. Etter å ha vært med denne helgen kan jeg fortelle at i tillegg til alle møtene, har LM alt som hører med et typisk NUK-arrangement; hyggelige folk, god mat (all ære til kokkene!) og den gode følelsen av å tilhøre et levende, katolsk felleskap. Jeg møtte mange engasjerte mennesker, og fikk sett hvordan distriktene og lokallagene former organisasjonen vår. Derfor håper jeg at enda flere representanter vil bli med til neste år, og at vi ses på landsmøtet 2017.

Onsdag 10. august var Akersveien gjort klar til å ta imot ministranter fra ni menigheter som skulle delta på ministranttreffet som varte til søndag 14. august. Vi var åtti ministranter til sammen. Du kan selv tenke deg hvor lang tid det tok da Pater Fredrik skulle kjøpe T-banebilletter til alle sammen!

Siden treffet varte i hele fem dager, ble det mye tid til å bygge det sosiale felleskapet ministrantene imellom. De mest minneverdige hendelsen var på lørdagen, på høytiden for Marias opptagelse i himmelen arrangerte de tre menighetene i Oslo en felles Maria-

prosesjon gjennom Oslos gater. Forrest gikk ministrantene, etterfulgt av Maria, kleresi og folket som feiret Vår frues opptagelse i himmelen med sang og bønn. Da vi kom fram til St. Olav rakk ministrantene så vidt å puste ut før de skulle ministrere i en pontifikalmesse med biskop Bernt. For å få plass til alle de troende i St. Olav, måtte vi presse 50 ministranter opp i koret. En kan tro det ble fullt, men det ble også en verdig messe som avsluttet feiringen av Marias opptagelse i himmelen.

Norgesmesterskapet var delt i to: En innledende runde på

fredagen, hvor ministrantene ble testet i deres kunnskaper om liturgisk bekledning og utstyr, helgener og bibelen, missale og en annen runde i hvordan utføre noen av messens faste ledd.

Det var bare seks lag som skulle videre til finalerunden på lørdagen. Den gikk ut på at lagene ble tildelt en av to oppgaver som skulle utføres, og siden alle kirkene i nærheten var opptatt, måtte vi rigge om matsalen slik at den så ut som en ekte kirke. Oppgavene var utvalgte deler av liturgien som ministrantene skulle forberede og ministrere. De ble dømt etter mange for-

skjellige kriterier, bl.a. estetikk og samarbeid. Søndag morgen ble vinnerlaget annonsert. Det var St. Stefanus fra Bergen som vant et flott prosesjonskors og fikk være hovedministranter i den kommende høymessen. Laget fra Kristiansand havnet på andreplass, og på tredjeplass kom St. Tarcisius, også fra Bergen.

Etter messen var det duket for et siste måltid før arrangementet var slutt. Og hjem dro mange ministranter med nye minner, opplevelser og venner i bagasjen.

Ministrant-NM

Tekst: Ludvig Lorentz Stefan Hareide.

Redigert av Caroline Belaunde Brynsrud.

Bilde: Liv Annette Waraas

I sommer ble som kjent Verdens ungdomsdagene holdt i Krakow i Polen. Det ble en spinnvill tur med mange "WYD-moments" og MASSE polsk mat, dans og mennesker. Nå har vi spurt 4 deltakere følgende spørsmål:

1. Hvorfor meldte du deg på WYD?
2. Hvordan ble du styrket i troen i løpet av turen?

Elena Cecilia Hjertø

1. Jeg meldte meg vel på turen fordi den hørtet gøy ut. og vi var en vennegjeng som bor veldig langt unna hverandre. Og vi drar alltid på leirene for å møtes. Så vi tenkte at det hadde blitt kjempe gøy å dra til Polen ilag!

2. Jeg ble styrket i troen ved at jeg ikke er alene. Katolisismen i Norge er en minoritet, og jeg har tidligere følt at jeg er alene, og i min menighet er det ikke så mange på min alder. Å bli med på WYD har styrket troen min på mange måter. Men nå tør jeg å stå fram og si at jeg er katolsk, og det har fått meg til å tro mer.

Bilde: Anja Persvold

Monika Simonsen

1. Jeg meldte meg på pga. at menigheten vår skulle sende en liten gruppe for de som var interesserte. Og denne muligheten er sjelden.

2. Turen har vært helt spesiell. Det har vært et fellesskap som vi sjelden får se. I Norge der det er så få katolikker er det ofte lett å bli distrauert av andre ting i hverdagen, men jeg møtte mange andre som er som meg, og det gjorde at jeg ble styrket i troen. Under den ene konserten ble jeg virkelig rørt av den hellige ånd, og jeg bare sto og gråt og gråt.

Bilde: Monika Simonsen

Aroran Philip

1. Jeg meldte meg på WYD av flere grunner. En av dem var at jeg egentlig ikke hadde noen spesielle reiseplaner for året og ville gjøre noe spennende. I ungdomslaget jeg er med i (TUK) fikk vi også litt info om hvordan WYD var, og jeg syntes det hørtet meget spennende ut. I tillegg hadde jeg i de siste månedene før WYD følt meg litt utenfor troen.
2. Å dra på WYD er en ganske fin måte å bli styrket i troen på. Det var det i hvertfall for meg. Ettersom jeg ikke akkurat hadde vært så på med religion i tida etter konfirmasjonen, var WYD et oppløft for kirken i prioriteringslista mi. Det å kunne be med så mange andre unge fra hele verden var en fin opplevelse. Spesielt det å se og delta i en av pavens gudstjenester fikk meg til å tenke mer på religionen jeg er med i.

4 på gata

Hanna Hareide

1. Da jeg meldte meg på visste jeg egentlig veldig lite om hva WYD går ut på. I all hovedsak ble jeg med fordi flere venner av meg skulle, og det lille jeg hadde hørt, som å møte katolikker fra hele verden, virket spennende.
2. I Norge er man som katolikk medlem av en liten minoritet. Gang på gang hører man om hvilken verdenskirke man er en del av. Likevel tror jeg man ikke egentlig klarer å ta faktumet ordentlig innover seg om man kun hører. Det blir bare noen ord. I løpet av WYD opplever man hvilket enormt fellesskap man tilhører. Ungdommer fra hele verden samles mer eller mindre av samme grunn. Det er fint, viktig og styrker definitivt troen da man opplever at man virkelig ikke er alene.

Å finne noe godt i det som er ondt

– Om lidelsens verdi

Vi kjenner alle noen som har mistet besteforeldrene sine, noen som har vært alvorlig syke eller noen som har opplevd skillsmisse. Kanskje den personen til og med er deg. Alle vet hva det vil si å ha det vondt. Vi har alle stilt spørsmål som: "Hvorfor akkurat meg?" "Hvorfor må det være slik?". Det er ikke lett å oppleve smerte, og de fleste ser ingen vits med det. Å lide er jo det motsatte av å være lykkelig, så hvorfor skulle det være noe som helst poeng i at lidelsen finnes i verden? Kan ikke Gud bare fjerne lidelsen fra livene våre?

Lidelse er en uunværlig del av livet, absolutt alle vil oppleve det. Noen tror at lidelsene og problemene våre kommer fra Gud, og blir frustrerte over Ham. Men det er ikke Gud som ønsker at vi skal lide. Lidelsen kom inn i verden med menneskene, med Adam og Eva som valgte en annen vei enn Guds kjærlighetsvei. Derfor kan ikke Gud fjerne all lidelsen, fordi menneskene har selv valgt å ha den i verden. "Men kan det ikke bare være litt mindre lidelse i verden nå. Om det hadde vært mindre lidelse i verden, hadde du stilt deg det samme spørsmålet, fordi du ikke hadde visst hvordan det var om ting var verre. Du hadde ikke hatt noe å sammenligne det med.

Hvor triste hadde ikke foreldrene dine blitt om du begynte å selge dop for å tjene penger? Eller om de så deg dø av sult fordi landet dere bor i er rammet av krig og det ikke finnes nok mat? Bare akkurat idag vil ca 21 000 mennesker dø av sult. 21 000 mennesker som Gud ikke ville skulle lide. Han blir såret når vi har det vondt, fordi han elsker oss. Gud har ikke valgt å elske oss, Han ER kjærlighet. Han elsker oss lidenskapelig.

” **Gud kan ikke fjerne all lidelsen, fordi menneskene har selv valgt å ha den i verden.**

Å lide er å lengte. Når vi lider, lengter vi etter Gud. Derfor er det viktig å se vår egen lidelse i øynene, istedenfor å snu oss vekk for å finne trøst i alt annet, som musikk, spill, serier eller festing. Gud vet hvordan du har det. Det er lett å snu seg bort fra de tingene som er vanskelige, de tingene vi ikke forstår.

Ofte er det de viktigste tingene i livet vi forstår minst, som kjærligheten, troen, eller lidelsen. Men vi må prøve å forstå lidelsen om vi skal klare å se noen verdi i den. Det å kunne se verdien i lidelsen er det samme som å kjempe mot det onde. Å klare å se lyst på det som er håpløst er det samme som å seire mot Djevelen.

Om vi ikke ser verdien i lidelsen, vil vi lide mer. Man kan alltid få noe godt ut av enhver situasjon, uansett hvor grusom situasjonen er.

// **Å lide er å lengte. Når vi lider, lengter vi etter Gud.**

Et eksempel på noe verdifullt ved lidelse er medlidenhet.

Medlidenhet er noe vakkert; det å ha det vondt fordi en annen har det vondt. Det gjør

at vi ønsker å hjelpe dem, å gjøre noe for dem. Når vi ser andre lide får vi en sjanse til å vise barmhjertighet. Derfor er det også bra å si ifra når vi selv har det vondt, så vi kan gi en annen person sjansen til å kunne gjøre noe barmhjertig for oss! Dette er en måte å få kjærligheten til å vokse i andres hjerter på, en måte å komme nærmere hverandre og nærmere Gud på. Derfor er medlidenhet så viktig. Men alt for mange tenker at de ikke vil være en "byrde". Vi må ikke glemme at vi er

skapt i fellesskap, og at det er meningen at vi både skal gi og motta hjelp.

I kulturen vi lever i er lidelse noe verdiløst, noe vi skal unngå, noe vi avskyr. Men det er når vi ser lidelse at vi føler trangten til å utgjøre en forskjell, fordi vi forstår at dette ikke er slik vi vil ha det. Altså kan lidelsen forandre oss på en positiv måte, om vi ser verdien i den.

Tekst: Caroline Belaunde
Brynsrud

Vitnesbyrd

Det var en helt vanlig mandag. Jeg hadde vært på skolen og var på vei hjem. Da jeg åpnet døra ble jeg truffet av en merkelig stemning. Bordet var ikke dekket. Lukten av middag var ikke der. Mine foreldre satt med fortvilte og nervøse ansikt i sofaen. Det tok ikke lang tid før jeg skjønnte noe var galt. Jeg visste at min mor hadde vært på sykehuset for å sjekke noe som hadde plaget henne en stund, men tanken på at det kunne være noe alvorlig var helt fraværende. Fram til det øyeblikket. Med hjertet i halsen satt jeg meg ned i sofaen sammen med min mor og mens hun bryter ut i gråt kom de ordene jeg skulle ønske ingen noen gang måtte trenge å høre: "Jeg har kreft." I løpet av sekunder gikk det fra å være en allminnelig og ellers fin dag til å bli den verste dagen i mitt liv. Med disse ordene kom det tusenvis av tanker til mitt hode, men alt var

bare så uforståelig og ubegripelig. Imens jeg omfavnet min mor og prøvde å trøste henne stengte jeg alle tanker ute og holdt alle følelser inne. Ting ble aldri det samme etter denne dagen.

//

(...) mens hun bryter ut i gråt kom de ordene jeg skulle ønske ingen noen gang måtte trenge å høre: "Jeg har kreft."

Uten opphør ba jeg til Gud om å komme oss til hjelp og redde oss ut av dette marerittet. Men månedene gikk, tilbakemeldingene fra sykehuset var alltid negative og min mor viste ingen tegn til å bli frisk. Uansett hvor dårlig det stod til og selv om jeg visste hva som sannsynligvis ville

skje, nektet jeg å slippe tak på håpet. Jeg var svak og følte meg hjelpesløs, men det var aldri et annet alternativ for meg som var aktuelt, enn å be, være utholden og stole på Gud. Men dagen vi hadde håpet aldri skulle komme, kom raskere enn forventet. Min mors tilstand hadde forverret seg raskt i løpet av to uker og det var bare et mirakel som kunne redde henne nå. Mirakelet kom aldri, og kort tid senere stod vi som familie samlet rundt sykesengen og var med henne fram til hennes siste åndedrag.

Følelsene som hadde blitt holdt inne i over et år slo nå sprekker i demningen, og alt flommet over. Sorg, smerte, sinne, maktesløshet, fortvilelse. Ting jeg aldri hadde følt så sterkt før, kom nå i overdrevne mengder som jeg ikke klarte å håndtere. Min Gud, hvorfor har du forlatt meg? Hvorfor måtte vi gjennomgå denne

lidelsen? Kunne det komme noe godt ut av dette? Den troen som alltid hadde stått mitt hjerte så nært ble nå satt på prøve. Jeg var i en periode sint på Gud, og valgte å distansere meg fra Ham. En stor trøst derimot fant jeg i Jobs bok i det gamle testamentet. Boken handler om Job, en rettskaffen og velstående mann som Satan mener bare lovpriser Gud fordi han er velsignet med et godt liv. Dermed settes Job på prøve ved at Gud tar fra han både familie, venner og hans velstand og påfører han store fysiske og psykiske lidelser. Men til tross for dette, holder Job fast på sin tro og fortsetter å lovprise Gud. Når Gud ser dette, gir han Job det dobbelte tilbake av det som ble tatt fra han.

Da jeg selv måtte gjennomgå den store lidelsen ved tapet av min egen mor var det vanskelig for meg å være som Job. Men jeg innså etter hvert at

// **Lidelsen førte oss nærmere hverandre, samtidig som den forente oss med Kristus på korset.**

lidelsen var noe som skulle føre meg nærmere Gud, og at noe godt kunne komme ut av noe vondt. Ved at vi sammen som familie led, ble vi samtidig styrket i vår kjærlighet, omsorg og takknemlighet til hverandre.

Jeg så hvordan noe så smertefullt, kunne få frem det gode inni oss. Alle hadde sine tunge kors, men vi bar dem alle i fellesskap. Lidelsen førte oss nærmere hverandre, samtidig som den forente oss med Kristus på korset. Når vi lider i våre liv, tar vi alle en liten del i den bitre lidelse som han frelste oss ved. Natten før Jesus ble korsfestet spurte Han sin Far om han virkelig måtte gjennomgå den store lidelsen som ventet Ham. "Far! Er det mulig, så la denne kalk gå meg forbi! Men

ikke som jeg vil, bare som du vil." Han var fullstendig klar over den grufulle skjebne som ventet Ham, men samtidig gjorde Han seg selv ydmyk ovenfor Gud, og godtok at det var en del av Guds plan. Selv om jeg fortsatt synes det er vanskelig, har jeg fått oppleve at den beste måten å takle lidelse på, er å imøtekomme den med nestekjærlighet når den rammer noen andre, og med ydmykhet når den rammer deg selv. Til tider kan lidelse virke helt meningsløs for

våre liv, men det som er sikkert er at vi aldri vet hva Gud har planlagt for oss og derfor bør møte lidelsen ved å selv si "La din vilje skje, ikke min egen!". Min tro som rett etter min mors bortgang så ut til å hvile på skjør grunn, var nettopp det som bar meg gjennom den vanskelige tiden og som fortsatt bærer meg den dag i dag.

Tekst: Mathias Mangune
Ledum

Qnyheter

Olympiske katolikker

Du fikk kanskje med deg at det var OL i Rio de Janeiro i august, men fikk du med deg Katie Ledeckys gull på 400m? Katie Ledecky er en amerikansk svømmer som i flere intervjuer har fortalt hvordan det er hennes katolske tro som driver henne og gjør henne så utholdende. Hun ber alltid en Hill deg Maria før alle konkurranser og hun har selv fortalt at troen på Gud hjelper henne til å holde fokus på det som er viktigst i livet. Hun forteller også hvordan den ukentlige messen er en viktig pause i hennes ellers hektiske treningsprogram, hvor hun får tid til å reflektere og bli kjent med Gud. Ledecky er også aktiv i flere frivillige organisasjoner og har blant annet jobbet med å samle inn og reparere sykler som deretter har blitt sendt til ulike utviklingsland. Men Ledecky er lang fra den eneste idrettsutøveren som mener troen er en viktig del av hva de har fått til. Både Sydney McLaughlin og Joe Maloy har tidligere uttalt at det er viktig for dem å ha en relasjon til Gud, og at deres katolske tro har hjulpet dem i livet. Kanskje en katolsk idrettskarriere er noe for deg også?

Nytt i NUK

I det siste har det vært en del utskiftning i NUK-staben. Vi har måttet ta farvel med Svein-Thomas Tvedt, Kristina Bjørnland og p. Khiem Nguyen, men har også hatt den store gleden av å få Henrik Emil Greve som generalsekretær og p. Andreas Rupperecht som ny ungdomsprest. Henrik har vært aktiv i menigheten og i NUK hele livet, og sier i et intervju med nuk.no at han gleder seg «til å ta fatt på arbeidet som generalsekretær i Norges beste barne- og ungdomsorganisasjon». P. Andreas har allerede vært ungdomsprest i 2007-2010, men er nå klar for en ny periode i NUK. Q-redaksjonen ønsker dem begge velkommen.

Den hellige Mor Teresa

Søndag 4. september ble Mor Teresa helligkåret av pave Frans under en messe på Petersplassen. Under messen sa paven at hun ikke skal kalles «den hellige Teresa», men «den hellige Mor Teresa» slik at vi alltid husker hennes omsorg og nestekjærlighet. Mor Teresa ble saligkåret i 2003 av den hellige pave Johannes Paul II, men ble av mange regnet som en helgen allerede mens hun levde. Denne store og gledelige begivenheten regnes av mange som høydepunktet i barmhjertighetens år. Over 100 000 pilegrimer reiste til Roma den helgen for å feire en av Kirkens viktigste barmhjertige forbilder. Pilegrimene kom fra hele verden, men spesielt fra India, Albania, Kosovo og Makedonia. Hun sa en gang om seg selv: «Av blod er jeg albansk, av statsborgerskap er jeg indisk, av tro er jeg en katolsk nonne. Når det gjelder mitt kall, tilhører jeg verden. Når det gjelder mitt hjerte, tilhører jeg fullstendig Jesu hellige Hjerte». Barmhjertighetens år nærmer seg slutten, men vi må fortsette å fokusere på Guds barmhjertighet og på å være barmhjertige, og nå har vi fått en helgen som kan hjelpe oss med akkurat det.

Fredsavtale i Colombia

Hvis du husker adventsaksjonen i 2014, husker du kanskje at NUK samlet inn penger til Caritas' prosjekt i Colombia. Etter 50 år med væpnet konflikt mellom myndighetene og FARC-geriljaen, er en fredsavtale endelig på plass. Mange er nå lettet, men fremtiden er fortsatt usikker, og mye arbeid gjenstår. Caritas Norge har jobbet med prosjekter i landet siden 1998, og vil fortsette å engasjere seg i fredsforhandlingene og arbeide for at ofre for konflikten og geriljasoldater skal bli sett med menneskeverd og få en mulighet til å komme tilbake til lokalsamfunnene.

Fred i hverdagshandlingene

I en messe i begynnelsen av september minnet pave Frans menigheten på hvor viktig det er at vi arbeider for fred. «Fred er en gave, en håndlaget gave vi må arbeide med hver dag» sa han, og utfordret menigheten til ikke å overlate fredsarbeidet til store internasjonale møter. Paven forklarte hvordan vi kan spre fred i vår egen omgangskrets, eller velge å ikke gjøre det: «Hvis det i dine små handlinger, i ditt hjerte, ikke finnes fred, finnes det ikke fred i familien din, finnes det ikke fred i ditt nabolag, finnes det ikke fred på arbeidsplassen din, det vil ikke finnes fred i verden».

Katolikk blir FN-sjef

António Guterres blir FNs nye generalsekretær etter Ban Ki-moon. Guterres er tidligere statsminister i Portugal og engasjert katolikk.

FNs sikkerhetsråd valgte torsdag Antonio Guterres som ny generalsekretær fra januar 2017. Guterres var portugisisk statsminister fra 1995 til 2002 og FNs høykommisær for flyktninger fra 2005 til 2015. Han er en dypt troende og aktiv katolikk, har mottatt den spanske fortjenesteorden «Isabella den katolskes orden» og tilhører det portugisiske sosialistpartiet, Partido Socialista.

Kateketisk spalte

Troen og djevelen

Innimellom blir det i mediene satt fokus på tematikk som har med ondskap, djevelen og eksorsisme å gjøre. Det er gjerne i forbindelse med bestemte høytider (slik som «hallo-ween») eller at det er kommet en ny amerikansk eksorsisemefilm at norske medier tar det opp. Det er da vi kan se at en av landets store aviser har intervjuet en katolsk prest som er eksorsist, eller rapporterer fra en «eksorsistkonferanse» med flere hundre deltagere i Roma, der de har diskutert de typiske symptomene på djevelbesettelse hos mennesker i dag. Den som leser kan få inntrykk av at Den katolske kirken mener den har full kontroll på ondskapen i verden, og at kyndige prester enkelt og greit driver den ut der den måtte vise seg.

Et slikt bilde er i beste fall svært tabloid og i verste fall fullstendig misvisende hva angår Kirkens lære om ondskapen og djevelen. Vårt syn på mennesket sier først og fremst at vi er skapt av Gud i hans bilde. Det betyr at vi tror at mennesket ligner på Gud av natur, at vi er gode og at vi

ikke har noen ondskap i oss. Men vi vet at ondskapen eksisterer i skaperverket, fordi vi ser at det finnes lidelse og død. Vi ser for oss at ondskapen kom inn i skaperverket som en sekundær faktor, for ondskapen var ikke der da Gud skapte verden. Bibelens skapelsesberetning forteller oss på en symbolsk måte om hvordan ondskapen kom inn i verden, ved syndefallet. En slange fristet Eva til å gjøre noe galt. Og Adam og Eva, som var skapt lik Gud, med evne til å velge fritt selv, valgte i det tilfellet å gjøre det som var galt. Ved syndefallet fikk ondskapen plass i verden. I fortellingen er ondskapen personifisert som en slange. Etter dette har ondskapen hatt spillerom i menneskers liv og i våre samfunn. Derfor ser vi at mennesker gjør andre vondt, lever i ufred med hverandre, at urettferdighet finnes, at folk lider av sykdommer og at vi alle må dø en gang. Vi mennesker har stor glede i at vi har fått livet i gave fra Gud, men vi har også stor sorg i livet pga ondskapens og syndens konsekvenser.

Kirken lærer at djevelen er personifiseringen av ondskapens kraft. Hans egenskaper består av alle tenkelige laster som finnes – han er grisk, maktsyk og beregnende. Han hater og misunner menneskene fordi vi er barn av Gud og fordi Gud elsker oss og har lovet oss evig liv hos ham. Derfor vil djevelen påføre oss lidelse og ødelegge oss. Han tar i bruk utspekulerte metoder for å få det til. Det mest utspekulerte er når han skjuler seg selv og sin egen eksistens bak noe annet, som menneskers handlinger. På denne måten vil han få oss til å tro at han ikke engang finnes, og at hans ondskap bare kommer fra mennesket selv. Kirken sier at vi må aldri tro at djevelen ikke finnes, for da gjør vi ham en stor tjeneste. Fordi djevelen systematisk skjuler seg for oss, er det ikke så lett å få øye på ham. Men vi kan gjenkjenne ham på konsekvensene av hans gjerninger, som er kon-

flikter, lidelse, vold, katastrofer og alt det andre som er vondt og sørgelig for oss mennesker.

Vi troende må kjempe mot djevelen, for at han ikke skal få makt over oss og ikke gjøre for stor skade i verden. Jesus Kristus kom til verden for å fri oss fra djevelen, og han kan gi oss kraft til å kjempe mot ham. Hvis du opplever at synden har fått fotfeste i livet ditt eller at mye ondskap og lidelse herjer rundt deg, da kan du be til Jesus, Maria og alle helgener for å få hjelp og kraft til å stå imot og bevare troen. Det er derfor de er der.

Tekst: Camilla Cselenyi,
Pastoralavdelingen

Katolske kostymer

Du har kanskje fått med deg at Halloween på norsk heter Allehelgensaften. Halloween faller på den 31. oktober fordi vi katolikker feirer Allehelgensdag den 1. november. Det er altså aftenen før Allehelgensdag - en dag der vi katolikker feirer alle kjente og ukjente hellige.

De fleste forbinder nok likevel Halloween med skumle antrekk og knask eller knep. Det kan være moro med utkleddningsfest, så her kommer et noen kostymeforslag slik at du både kan kle deg ut og minnes våre mange helgner.

Hvis du ønsker et litt skummelt antrekk:

- halshugget:

* Du trenger: litt teatersminke og falskt blod. Smink deg blekt og tegn en blodig stripe rundt halsen.

* Hvorfor: Mange martyrer har blitt halshugget, blant annet apostelen Paulus.

- brent på bålet

* Du trenger: aske/kull/mørk sminke, slitte klær

* Hvorfor: Blant annet ble den hellige Jeanne d'Arc drept ved å bli brent på bålet.

- hengt

* Du trenger: et tau som knyttes (løst!) rundt halsen
* Hvorfor: Hellige John Ogivile ble hengt på grunn av sin katolske tro.

Hvis du ikke er så fan av det litt ekle:

- Konge/dronning eller prins/prinsesse

* Du trenger: krone og ellers kongelige klær.

* Hvorfor: Hellige Olav var konge, St. Sunniva var irsk prinsesse. Mange andre adelige har blitt helligkåret.

- Ridder

* Du trenger: sverd og skjold

* Hvorfor: St. Georg var en engelsk ridder, mye kjent fra myten om at han drepte en drage.

- Egyptisk prins/prinsesse

* Du trenger: Hvite klær, store gullsmykker og egyptisk øyensminke

* Hvorfor: Moses ble oppdratt av faraoens datter i Egypt.

Så kle dere ut og ha det moro, men husk hvorfor vi feirer Halloween! Les gjerne mer av de spennende mytene og historiene som finnes om våre helgner, og mer om hvor Halloween kommer fra, på katolsk.no.

Tekst: Susanne Tande

Bilde: NUKs bildearkiv

Lidelse og håp på Sri Lanka

Da jeg var liten, likte jeg å fordele alle godteribitene helt likt mellom oss søsken på lørdagskvelden. Like mange røde, oransje og gule biter til hver. Jeg ville at det skulle være helt rettferdig. 15 år senere sto jeg i byen Jaffna i Sri Lanka og merket mer enn noen gang at livet ikke er rettferdig.

Hvorfor lider så mange i verden?

Dette spørsmålet har jeg stilt meg selv mange ganger, og jeg har også spurt Gud. Fra tros læren vår vet vi at Gud har gitt oss mennesker fri vilje, og det betyr at det er opp til oss hvordan vi behandler andre. En frihet er ikke

fri dersom vi ikke også har friheten til å velge det som er galt. Det er derfor vårt ansvar er å velge det gode. Det er vårt ansvar å bidra til å minimalisere lidelse ved å stille opp og hjelpe andre. Jeg reise til

Sri Lanka som frivillig for å jobbe for Caritas i september ifjor. Det var skummelt å møte så mange ukjente mennesker, og ikke så behagelig å ta bussen på de halvferdige veiene helt til nord i landet midt på

natta. Men jeg skjønte snart at det ikke var så viktig.

Lidelse på Sri Lanka

På Sri Lanka herjet borgerkrigen i 30 år før den endte i 2009, og landet ble også

rammet av tsunamika-
tastrofen i 2004. Under
borgerkrigen mellom
tamiltigrene (LTTE) og
regjeringen ble rundt
100 000 mennesker
drept og tsunamikatas-
trofen fordrev 835 000
fra hjemmene sine.

Da jeg begynte å bli
kjent med menneske-
ne som bodde i Jaff-
na og området rundt,
skjønte jeg at mange
fortsatt lider etter dis-
se hendelsene. Mange
hundre tusen har mist-
et familiemedlemmer
og hjemmene sine, og
bor i små jordhytter el-
ler under blikktak. En
dame fortalte meg at
hun fikk pusteproble-
mer av alt støvet hun
levde i inne i hytta. En
annen spurte meg om
jeg kunne være så snill
å kjøpe en ku til henne.
En fortalte meg om søs-
teren hans som plutsel-
ig forsvant en dag og
aldri kom tilbake. Om
onkelen som mistet
bena av en bombe og
satt i rullestol nå. Jeg
snakket med teplukke-
re som ble behandlet
som slaver på teplanta-
sjene i Kandy. Som fri-
villig hørte jeg mange
historier, og mange av
de var grusomme. Jeg
så mye lidelse på Sri
Lanka.

Men som frivillig fikk
jeg også sjansen til å
hjelpe til, og det var en
god følelse. Jeg under-
viste i engelsk for fem
klasser, og fikk lære å

kjenne elevene mine.
Vi skjønte omtrent
ikke noe av hva vi sa
til hverandre i begyn-
nelsen, men jeg prøv-
de å lære tamil mens
de prøvde å lære seg
engelsk. Utover i skole-
året kom elevene mine
og fortalte meg vitser
på engelsk. De ble brått
flinkere og jeg spilte ali-
as, leken hvor man må
forklare flest mulig ord
på kortest tid, med de i
skoletimene. Neste ge-
nerasjons tamilere vil
være flinkere i engelsk,
fordi de slapp å vokse
opp under borgerkri-
gen da alle engelsklæ-
rerne rømte landet. Og
da kan de lære vitsene
sine videre til andre.
Jeg så mye håp på Sri
Lanka.

Kan jeg minske lidel- se?

Jeg har skjont at man
ikke kan dele inn like
mange røde og oransje
godteribiter til alle. Li-

vet er urettferdig. Men
dersom vi ønsker kan
vi alle prøve å gjøre
noe for andre. Lidelse
finnes ikke bare på Sri
Lanka, det finnes i gata
vår, på skolen vår og i
familien vår. Jeg tror
ikke at Gud er opptatt

av om du stiller opp
som fotballtrener eller
reiser til et fremmed
land for å hjelpe til. Jeg
tror at vi alle kan være
med på å minske lidelse
på vår egen måte.

Tekst: Camilla Lucia Ramse

Qltur

Christina Grimmie

Mange har kanskje hørt om sangeren Christina Grimmie, som, etter en av sine egne konserter den 10. juni i år, ble skutt i hodet og drept. Grimmie var ikke en jeg kjente personlig, men en jeg, som så mange andre, var fan av. Stemmen hennes imponerte, og personligheten var stor, men det som inspirerte mest var at hun var en av de få kjente unge som var sterk i troen. Hun snakket åpent om troen, noe som gjorde mange tryggere i sin egen.

Nå, noen måneder etter at hun døde, har fire musikkvideoer knyttet til de nyeste sangene hennes, blitt sluppet. Tilsammen er videoene en sammenhengende historie om en ung jentes vei til å finne

Q-journalist Cecilia Bruce og Christina Grimmie

seg selv gjennom kjærlighet, musikken og et nytt kapittel i livet. Første møte med musikkvideoene var tøff, fordi ønsket om at hun skulle vært her og opplevd det sammen med oss var så stort. Men da den andre videoen ble lagt ut var det noe i meg som sa, «husk, Christina er ikke lenger i live, men det betyr ikke at hun ikke lever i det hele tatt.» Hun lever nemlig mer nå i himmelen enn hun noen gang gjorde

på jorda. Og talentet og sjelen hennes finnes i musikken hun etterlot seg. Gud sørget for at hun fikk levd ut drømmen sin mens hun var her, og nå blir hun tatt godt vare på i himmelen hos Ham, samtidig som vi kan minnes henne gjennom musikken.

De aller fleste av oss har opplevd å miste noen. Noen som har betydd litt eller veldig mye for oss. Vi vet hvor tung tiden etterpå

er. Men er det ikke da fint å vite at man kan finne trygghet og trofasthet i Gud? I Bibelen står det at «Under hans vinger kan du søke ly, han dekker deg med sine fjær. Hans trofasthet er skjold og vern.»(Sal 91,4) Gud vil passe på oss i vanskelige stunder, og en dag vil vi se dem alle sammen igjen. Dette er noe jeg i hvert fall har funnet trøst i de siste månedene.

Tekst: Cecilia Bruce

Maria Goretti

– lidelsens bekjemper

16. oktober 1890 i Corianaldo, Italia, blir Maria Goretti født, uvitende om at hun en gang skal bli den Katolske Kirkens yngste helgen. Hennes korte liv er et eksempel på hvordan lidelse i verden er mulig å bekjempe ved hjelp av Gud og barmhjertighet.

Maria vokste opp i en familie med mange småsøsken, og da faren døde tidlig, fikk hun mye ansvar i ung alder. Familien Goretti flyttet etter hvert sammen med familien Serenelli, bestående av far og en sønn, Alessandro. Alessandro gav tidlig uttrykk for at han var forelsket i Maria, og gikk lengre og lengre for å få henne til å gjengjelde følelsene. En ettermiddag i 1902, da Maria var 11 år, prøvde han å voldta henne. Da hun strittet imot, knivstakk han henne til døde. Marias siste setning var at hun tilgav Alessandro og ville ha ham med seg til Paradis.

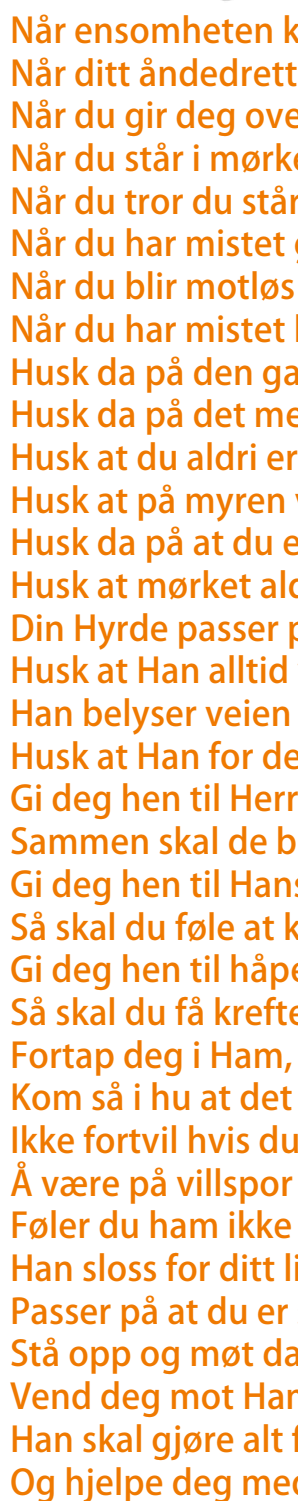
Maria Goretti lærer oss at ved hjelp av barmhjertighet vil lidelsen i verden bli litt mindre. Da hun tilga Alessandro, gjorde hun en av de syv åndelige barmhjertighetsgjerningene; å tilgi krenkelser. Selv om hendelsen kostet hennes liv, visste hun at ved å tilgi Alessandro, ville hun kunne møte Gud med et rent hjerte, og Alessan-

dro ville kunne finne veien til Ham. Etter hennes død havnet Alessandro i fengsel, og da han ble løslatt 20 år senere, dro han til Marias mor og ba om tilgivelse, og hun tilga ham. Da Maria Goretti ble helligkåret 24. juni, 1950, var de begge tilstede. Alessandro Serenelli gikk etter hvert inn i Fransiskanerordenen og levde resten av sitt liv

som bror der.

I dag ligger relikviene etter Maria Goretti i St. Joseph katedral i Ohio, og ved hennes forbønn oppstår det stadig mirakler. Hun er helgen for blant annet voldtektsofre, ofre for kriminalitet, og ungdom i dag.

Tekst: Victoria Oftestad
Bilde: ctpost.com

Når ensomheten knuger om ditt hjerte,
Når ditt åndedrett blir din største smerte,
Når du gir deg over til din største frykt,
Når du står i mørket med en utbrent lykt,
Når du tror du står med en fot i graven,
Når du har mistet grepet om vandrestaven,
Når du blir motløs og alt håp er ute,
Når du har mistet kartet med din rute,
Husk da på den gave som deg er gitt,
Husk da på det mesterverk som du har blitt!
Husk at du aldri er alene i livet,
Husk at på myren vokser sivet,
Husk da på at du er elsket av mange,
Husk at mørket aldri får tatt deg til fange,
Din Hyrde passer på deg hvor enn du går,
Husk at Han alltid ved din side står.
Han belyser veien i den mørkeste tid,
Husk at Han for deg segnet i strid.
Gi deg hen til Herren og ånden,
Sammen skal de begge holde deg i hånden.
Gi deg hen til Hans åpne armer,
Så skal du føle at kjærligheten varmer.
Gi deg hen til håpets beroligende svøp,
Så skal du få krefter til å klare livets løp.
Fortap deg i Ham, Fortap deg i håpet,
Kom så i hu at det er svaret på livets gåte.
Ikke fortvil hvis du ikke føler Ham,
Å være på villspor er slett ingen skam!
Føler du ham ikke er Han ute og sloss.
Han sloss for ditt liv og for din trygghet.
Passer på at du er skjermet fra djevelens stygghet.
Stå opp og møt dagen med et smil,
Vend deg mot Ham hvis du er i tvil.
Han skal gjøre alt for å være snar,
Og hjelpe deg med å finne svar.

Patrick Konopski

Bli med, meld deg inn!

www.nuk.no